

האמנית שהניחה גופה במרכז תל אביב

מה עושים אמנים כשהגלריות נסגרות והמוזיאונים מתרוקנים?
במקרה של להלי פרילינג, התשובה ברורה: מכינים גופה
מסיליקון, דואגים שתיראה כמה שיותר אמיתית ומניחים אותה
במקום הכי סואן בעיר. בריאיון לרגל השתתפותה ב"אוהבים
אמנות. עושים אמנות" היא מספרת: "אני מנהלת חיים מאוד
סחיים. כשאני נכנסת לסטודיו - יוצא כל המוות"

רעות ברנע

פורסם: 11.11.20, 08:28

בתקופה האחרונה יצרה האמנית להלי פרילינג אדם יש מאין, ואז הרגה
אותו. או אולי כמעט הרגה. היא מעדיפה להשאיר את זה פתוח לפרשנות
הקהל. מי שיעבור במהלך סוף השבוע הקרוב בפינת הרחובות אלנבי
וגרוזנברג בתל אביב, בכניסה הקטנה והדרומית יותר למדרחוב נחלת בנימין,
יוכל להתרשם ולתהות של מי הגוף הזה, המוטל על הקרקע.

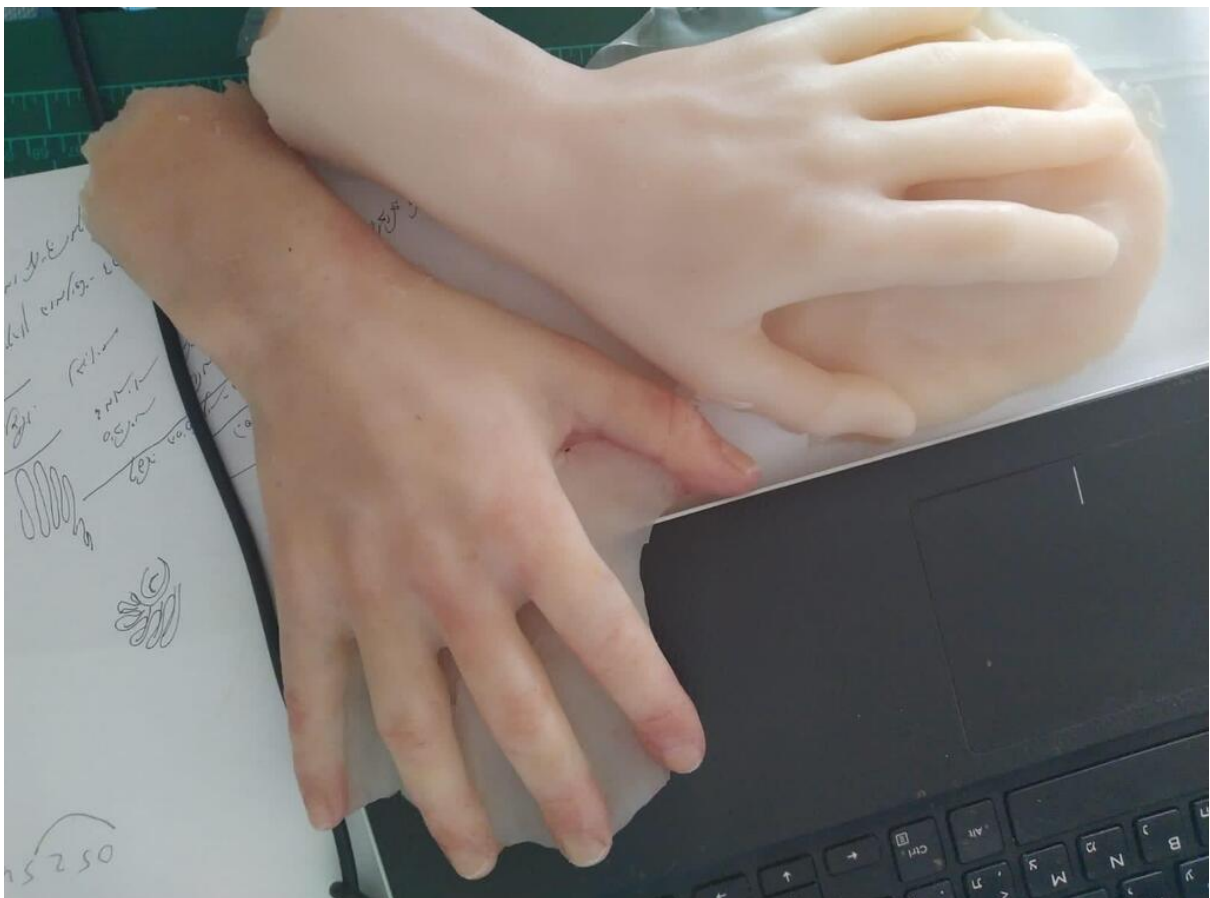
"ללא כותרת (יאמו שוכב על הדשא)" של להלי פרילינג, בתהליך העבודה

אך אל דאגה. לא מדובר באדם בשר ודם, אלא בעבודת אמנות (פסל, או מיצב, אם תרצו), שמהווה חלק מאירועי "אוהבים אמנות. עושים אמנות" שיתקיימו בסוף השבוע הזה (12.11-14) ברחבי העיר. מדובר במיזם ותיק של עיריית תל-אביב-יפו (השנה בשיתוף האיחוד האירופי), שמתקיים זו הפעם ה-18, ובמהלכו נפתחים עשרות חדרי עבודה של אמנים לקהל הרחב, לצד עשרות פעולות אמנותיות ברחבי העיר. בשל מגבלות הקורונה, השנה החליט הצוות, בראשותו של האוצר הראשי אבי לובין, לקיים את כל האירועים במרחב הציבורי, וגם הביקורים בחדרי העבודה ייערכו במתכונת מצומצמת. התמה של התערוכה המרכזית השנה היא "שמיים פתוחים", משהו שאנחנו רק יכולים לפנטז עליו כרגע.

"הורגת אנשים על ימין ועל שמאל". להלי פרילינג

"כל החשיבה על התערוכה מלכתחילה הייתה איך אפשר לייצר מצב של התבוננות בחוץ, איך להשתמש ברחוב כדי להציג אמנות", מסבירה פרילינג. "יש עבודות שיוצגו במתקנים של שלטי חוצות ויש כאלה שיתארחו בחנויות או בחלונות ראוה של חנויות ריקות, ולצערנו יש לא מעט כאלה עכשיו. גם אני בהתחלה חיפשתי חלון או חנות, אבל איכשהו התגלשתי החוצה לרחוב. חשבתי שיכול להיות מעניין להציב ברחוב פסל שמייצר סיטאוציה עם אפשרות לאסון מצד אחד, ומצד שני, שנראה כמו דמות של אדם שיצא ממסיבה ונרדם. זוהי דמות בגודל אנושי, מעין אי קטן של טבע באלנבי, שהרחוב מקיף אותו מכל צדדיו".

לא להיבהל, זה רק סיליקון

יש משמעות לבחירה במקום הספציפי הזה? "במהלך הסיור לקראת התערוכה המקום הזה הרגיש לי קצת נוסטלגי, אולי כי היה שם פעם איזה מועדון. זו פינה שמבחינתי יושבת בתוך איזה עולם ישן של מסיבות, שעכשיו הוא גם עולם של רוחות רפאים".

רוחות, והמוות בכלל, הם לא דבר חדש בעבודתה של פרילינג בת ה-38. היא בוגרת התואר הראשון והשני לאמנות בבצלאל, זוכת פרס אמן צעיר של משרד התרבות והספורט (2015) ופרס מפעל הפיס (2013). היא הציגה שש תערוכות יחיד עד כה, שלוש מתוכן בגלריה "רו-ארט" התל-אביבית שמייצגת אותה כבר מספר שנים. מעבר לזה היא גם מלמדת בבית הספר הגבוה לאמנות "מנשר" ובתיכון מוסינזון בהוד השרון, שם היא חיה עם בעלה האמן שרון פדידה ושני ילדיהם. "אני הורגת אנשים על ימין ועל שמאל", היא צוחקת. "אבל במקביל, אני גם סאקרית של נצנצים וגלאם. אני לא קמה בבוקר ואומרת, 'היום אני אעשה משהו אפל', זה לא בסיסטם שלי או בקומפורט זון שלי. אבל זה מתגלגל לשם כל פעם מחדש. אני מנהלת חיים מאוד סחיים, נקיים, בריאים. רוב הזמן ימצאו אותי בין ריצות לגינות עם הילדים, לתקתוק בישולי אוכל טבעוני. אז כשאני נכנסת לסטודיו – יוצא כל המוות".

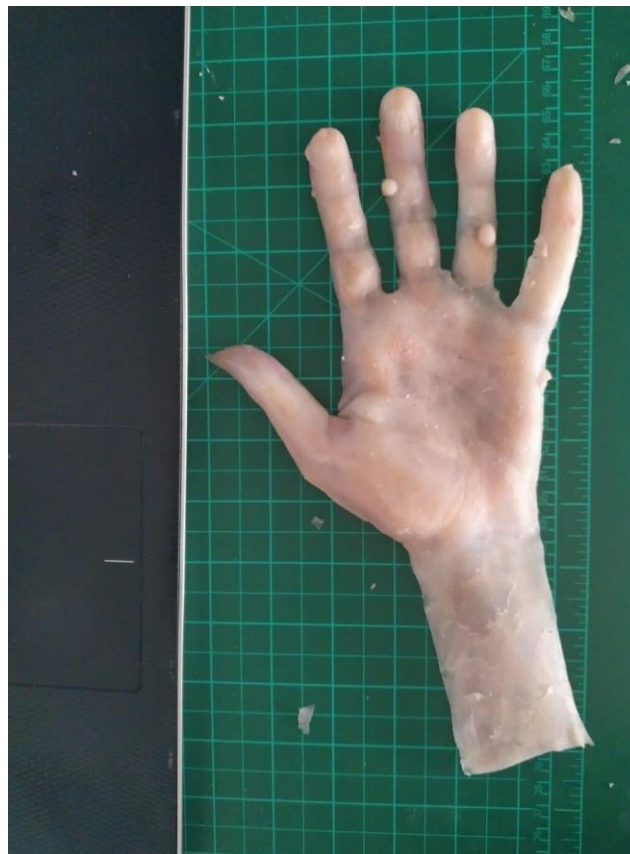

רישום של להלי פרילינג

העבודה המדוברת, "ללא כותרת (יאמו שוכב על הדשא)" היא גם הניסיון הראשון של פרילינג לעבוד עם חומר חדש ושונה לגמרי – סיליקון. היא פיסלה ויצרה מיצבים מאז ומתמיד (במקביל היא גם רושמת, מצלמת ויוצרת קולאז'ים דיגיטליים), אבל עד כה עבדה בעיקר עם נייר ואלומיניום. גם תאורה מהווה תמיד חלק בלתי נפרד מהעבודות שלה. "לעבוד ברחוב זה

קשה, בעיקר כשזה מגיע לתאורה", היא אומרת. "תמיד יש התקלות איומות ונוראיות, אין חשמל או שמשו או לא עובד. כבר הייתה לי הקמה של עבודה בגודל של עשרה מטרים שחיברו לחשמל רק שעות ספורות לפני הפתיחה, ועד אז לא ראיתי איך היא נראית. הפעם אני חושבת שתאורת הרחוב אמורה להספיק".

מתברר שהעבודה עם החומר החדש גם אילצה את האמנית לוותר מעט על עצמאותה. "יצרתי את הפסל בסטודיו של האמן זוהר גוטסמן בכפר נטר, והוא ואנשים נוספים עזרו לי מאוד. התהליך היה הארדקור - להיות תלויה בכמה אנשים, ובתוך כל זה עוד יש קורונה וצריך לבנות לו"ז ולסנכרן. אני רגילה לעבוד לבד, לשבת בסטודיו ולשזור חוטים במשך חודשיים. פתאום הייתי תלויה באנשים אחרים. אני שונאת את זה, אבל למדתי המון". בכל זאת, היה גם צד חיובי יותר: "חומר חדש זה מרגש וכיף. אני והסיליקון בעצם התאהבנו, ואני בקראש תבניות רציני. זה חומר היסטרי ואני לא יודעת איך אי פעם אני אחזור לפסל במשהו אחר. זו בעיה כי הוא חומר מאוד יקר ולא נגיש, אבל יש לו אפקט מאוד ריאליסטי".

את הדימוי האנושי לכדה פרילינג באמצעות מודל חי, שעל פי תווי גופו יצרה תבניות סיליקון, ולתוכן יצקה סיליקון מסוג אחר. "זה לא הסיליקון הטמבורי שמזריקים עם מזרק", היא מסבירה. "יש תרכובות ותערובות שונות ומגוונות. בגדול זה ערבוב של שני חומרים פולמריים שיחד מתמצקים לידי חומר אחד. יש כאלה שמתאימים יותר להכנת תבניות, יש כאלה שמתאימים יותר ליצור איתם בתוך תבניות, יש כאלה שמתאימים להתמצק על אובייקט. ומלא פעמים זה גם מתחרבש. זו אולי הייתה התגלית הכי מדהימה עבורי: יכול לצאת פסל מופלא בעבודה של שעה וחצי ויכול גם להיות שמשוהו יתערבב לא נכון ואז צריך להתחיל את כל התהליך מההתחלה". את הסיליקון היא צבעה בצבעים מיוחדים כדי להעניק לפסל מראה כמה שיותר ריאליסטי. "בעצם לקחתי והעתיקתי בנאדם. זה היה משוגע. זה עדיין משוגע".

זה גם חומר רעיל למדי, לא? "כן, יש לי מסכת אב"כ מעולה שאני עובדת איתה. הייתה לי השבוע ישיבה של בית הספר בזום ובמקביל הייתי צריכה לחזור לצביעות של העבודה ולאסוף ילדים, אז לכל אורך הישיבה התרוצצתי מולם עם מסכת אב"כ. אני חייבת להיות מולטי-טאסקינג כי אסור לאפשר גלישה של הלו"ז", היא צוחקת.

התקופה הזאת קשה יותר מבחינתך? "הבנתי שיש בכאוס משהו שאני יכולה לשרוד בסבבה. לעבוד ככה זה בסדר בשבילי, וכנראה שלא הייתי מגלה את זה בלי הכאוס של הקורונה. אבל אני גם מתה מפחד שהנה, עבדתי על הפרויקט הזה והתאבדתי עליו - ויכול להיות שפתאום חס וחלילה יקרה משהו והוא לא יוכל למלא את ייעודו".